

A nevem Catherine Rozier, kérlek, ne szólíts Cathynek. Ha így szólítasz, ugrok. Azt ne hidd, hogy blöffölök. Ez itt háromezer lábnyi mélység, és noha kövér vagyok, annyira azért nem, hogy visszapattanjak. Lefejelem a vénséges guernsey-i gránitsziklákat, és péppé zúzott testemet magával sodorja a tenger. Persze ha rosszul számítom ki a dagályt, ott ragadok a zátonyon, és megeszik a szememet a sirályok. Konkrétan tudom, hogy azok mindent megesznek.

Megölni magamat nem lenne túl szellemes dolog, de Nicolette-et megölni sem volt az. Két hete találták meg a hulláját, és jobbra örülök, hogy elment. Ugyanakkor nem bírom elhinni, hogy meghalt, holott el kellene hinnem, mert én tettem. Igen. Így van. Megöltem Nicolette-et pontosan ezeken a szirteken, és komolyan meg vagyok döbbenve, hogy senki sem jött rá. Amikor kihúzták a testét a vízből, úgy döntöttek, hogy lezuhant. Háhá! (Ez most nem nevetés.) Hogyhogy senki sem jött rá? Igazuk volt a németeknek, féleszű egy brancs lakik ezen a szigeten. Amikor 1940 nyarán partra szálltak, biztos azt gondolták, hogy már meg is nyerték a háborút. Úgy hívták Guernsey-t, hogy KIS PARADICSOM. *Excusez-moi*, de mióta egyenlő pár koszlott pálma egy paradicsommal?

És ha majd mindenki megtudja, mit tettem, akkor végre nem lehet lehazudni, hogy mi ez a sziget. Ha el akarsz kapni, gyere, és keress meg! Feltehetőleg a Clarence Batterie-n fogok szökdécselni, St. Peter Port felé tárom a karomat, és készülök az ugrásra. Ha ez végrendeletnek számít, ezennel anyámra testálok a beváltatlan könyvutalványaimat, amelyeket tavaly nyertem. Továbbá szeretném tisztázni, hogy bár eltűnésem erről a nyomorult

szikláról egybeesik a karácsonnyal, semmi köze anya Új Recept szerint készült mexikói pulykasültjéhez.

Természetesen föl lesz dúlva. A családból én lehettem volna az első, aki egyetemre megy.

De legalább címlapra kerültem (olyasformán, úgy valahogy, majdnem). A *Guernsey Evening Press* zsinórban négy napig tele volt Nic halálával,<sup>1</sup> sőt még egy olyan fényképet is közöltek, amelyet én készítettem róla a Candle Gardensben, ahol egy fának dől, és a haja szétterül a vállán. Említettem már, hogy gyönyörű volt? Egy teljes oldalt kapott a külseje miatt. Aki látta a tökéletes arcát, nehezen képzelhette el, mekkora Kurva. Pedig az volt. Az én úgynevezett legjobb barátnőm Hazug volt, és Áruló is, úgyhogy azt kapta, amit érdemelt. Nem részletezem, honnan tudom, de én nyertem meg a Szigetközi Ifjúsági Agytröszt vetélkedőt, és ritkán tévedek, nekem elhiheted.

Nicolette Louise Prevost-nak meg kellett halnia.

Ma már tudom, hogy sose kellett volna barátkoznunk, de bizonyos dolgok el vannak rendelve, mint Shakespeare-nél és a tragédiáiban. Amikor rám talált éjszaka, ugyanezek a szirteken, tudtam, hogy valami halálosan gyilkos dologra készül. Egy percig se hidd, hogy erőszakos fajta vagyok. Csak mert szeretek értelmetlen erőszakot nézni a tévében, ez még nem jelenti azt, hogy gégemetsző körutakat akarok tartani (vagy hogy tudom, hogyan kell). Rettegtem, pánikba estem – hibáztatsz? Szuroksötét volt, és úgy zuhogott, hogy alig bírtam nyitva tartani a szememet. Amikor rám rontott a sötétből, mintha a legszörnyűbb álmom vált volna valóra. Sikoltottam, de a szél elvitte a hangomat, és nem akadt senki, aki segített volna, mert ő mindig így szerette

1 „Iskolás lány végzetes zuhanása a Clarence Batterie-nél”, *Guernsey Evening Press*, 1985. december 3.

csinálni. Verekedtünk, rugdostuk egymást. Tépte a hajamat, de én is téptem az övét, mert nem vagyok ostoba. Olyan volt, mint a *Péntek 13* (első vagy második rész). Bár letéphettem volna a fejét, hogy spricceljen a művér!

Persze ez sose történik így. Annyit tettem, hogy meglöktem. Becsszó. Ennyibe került. Egy nagy lökés, és odalett. Oda. Még mindig nem bírom elhinni. Eltűnt a feketeségben, és elnyelte az örvénylő tenger. Dögös, mi?

Még szép, hogy egy részem örül. Így kellett lennie. Szívességet tettem a világnak (vagy Guernsey-nek). Az erőszakos disznókat meg kell büntetni, nem? Olyanok, mint a nácik, a szegény, elszigetelt emberekre utaznak, és darabokra szedik őket. Amit tettem, az nem volt Fertelem (kiváló szó). Egy hangyányit még boldog és büszke is lehettem volna. Akkor miért érzem úgy, hogy becsaptak? Nic elment, és itt hagyott ezzel a bűntudattal, és tudom, hogy mennem kéne nekem is. Akkor helyettem valaki mást furdalhatna a lelkiismeret ezen a bűdös sziklán.

De ne hidd, hogy csendben távozom. Először is, leírom ezt, hogy mindenki megtudja. Olyan jó sztori, könyvet is csinálhatok belőle, és talán nem is fog olyan rosszul mutatni feketében-fehérben. Végül is gyilkosnak lenni nem olyan nagy dolog ezen a kis szigeten. Kérlek, ne felejtse el, hogy ez Guernsey, itt bőven akadnak olyan titkok, amelyekről soha senki sem akar beszélni. Ha brit vagy, biztosan tudod, hogyan vádoltak meg mindenfélével minket, guernsey-ieket. Mi általában a németeket hibáztatjuk. Én? Én a papát.<sup>2</sup>

Ott kezdődött a baj, hogy a papa meghalt, és nem, nem én öltem meg, bár bevallom, gondoltam rá. Guernsey bűnös múltját-

2 Emile Philippe Rozier (1938–1984), azelőtt Sans Soucis, Village de Courtils, St. Peter Port-i lakos; Guernsey leghíresebb/egyetlen kortárs történésze, a Patois Press alapítója/kiadója, számos, Guernsey-ről és más, kevésbé fontos Csatorna-szigetről szóló történeti útmutató szerzője.

nak szakértője volt – ezzel a témával színültig tele volt jó néhány ládája. Tőle hallottam először, hogy a Történelem rossz szokása az ismétlés, az ő rossz szokása pedig az, hogy mindig igaza van. De a mamát sose érdekelte az, ami problémát jelentett/jelent.

A mamát nem nagyon érdeklik a való világ eseményei, és azt mondja, hogy az újságok túlságosan nyomasztóak. Jobban szereti a krimiket, amelyeket kilóra vásárol a Városban, a templomi bazárban. Ez vicces, mert abszolút prűd, még csak nem is káromkodik, de bármennyi véren és mocskon keresztülgázol, amíg az nem valódi.

Legalább az ő érdekében szeretném azt játszani, hogy semmi sem igaz. Szegény mama. Hogy kezdjek bele egyáltalán abba, hogy elmondjam neki, mit tettem, és miért? Ha a papa még meg lenne, ő tudná, mit csináljunk. Elsőnek azt mondaná, hogy vissza kell menni a kezdetekhez. Talán ha a mama előbb teszi, meglátta volna, mi várakozik a jövőben. Ha ezt bárkinek is írom, akkor, gondolom, az a mama. Ő tudja, mi történt a papával, és ami a papával történt, annak vitán fölül köze van ahhoz, ami Nickel történt. Tényleg döbbenet, ahogy mindennek köze van mindenhez. De mit várnál egy ekkorka szigeten? Mi mindnyájan ismerjük egymást, vagy ami még rosszabb, mind rokonok vagyunk.

Beszélünk róla, hogy elmegyünk világot látni, de sose megyünk. Maradunk, ahol vagyunk, és újra és újra elkövetjük ugyanazokat a hibákat. Gyilkos vagyok, és ez nem csak az én hibám. Hibáztathatom a németeket, és hibáztathatom a szüleimet, és hibáztathatom a szüleim szüleit. Nem érted? Ha ismered a Történelmedet, az megmagyaráz mindent.

Az a helyzet, hogy gyilkos voltam már a születésem előtt.